

GDJE SAM JA TU

- *Ona će znati o svima reći sve, a o sebi neće znati reći ni riječi. Tu joj neće pomoći ni inteligencija, ni znanje.*

Dragi moj prijatelju, nerado se toga sjećam i nisam bila oduševljena idejom da o tome pišem. No, pomisao što bi mi tada značilo da sam dobila ovakvo pismo, pokrenula me je. Tada sam imala samo Kafkino *Istraživanje jednog psa*.

Bila sam umrla, rastočila se i nestala u boli i besmislu.

Vjeverica je slomila sve četiri šapice.

Jednostavno me nije bilo i bila sam se oprostila sama od sebe:

Vaše malo veličanstvo, izvolite spakirati sve svoje izmišljene šarene svjetove,

sve svoje iluzije, svoje dječje hirove i strahove.

Bili ste tako dražesni, tako nepredvidivi,

ali malo sam se umorila.

Nemojte se ljutiti, draga princezo,

ne mogu Vas više nositi.

Život mi je postao ozbiljan,

a Vi bi se samo igrali.

Tako ste egocentrični, teatralni, naivni.

Iako bih i ja to željela,

život nije samo veliki praznik,

velika predstava u kojoj Vi igrate glavnu ulogu.

Ljutite se, plačite, udarajte nogama o pod,

*ali morat ćete ovoga puta otići zauvijek.
Otiđite u najljepšu bajku ikada ispričanu
s krilatim bijelim, neukrotivim konjima,
malim starim mudracima,
prinčevima kao iz najromantičnijeg sna,
sklonite se iz stvarnosti, malena.
U mom će srcu ostati praznina bez djeteta
zagledanog u zvijezde
i dugo, još dugo neću znati tko sam
jer trebat će vremena da Te prebolim.
Ako sam Te prerasla to ne znači da sam Te prestala voljeti.
Život nam je bio san, dok ga jednog dana stvarnost nije
pretvorila u moru.
Idi, molim Te, idi i ne vraćaj mi se više.*

Nekoliko godina kasnije, pretražujući ormar ponovno pročitah *Oproštaj*.

Navečer u Dubravi, u maloj sobici za razgovore, rekao mi je:

- *Ali život jest veliki praznik.*

Gotovo me je iritiralo što ta rečenica ponovno budi nadu u svrhovitost i ljepotu života.

Vjeverici je sova savjetovala da se pretvori u stonogu.

Ali kako?

Sova je pokazala smjer, a vjeverica je trebala otkriti način.

Sati, dani, mjeseci, godine... meni najsavršenije, najdublje, najjednostavnije, najteže, najkorisnije, najbolnije i najljepše molitve bez riječi - trajno nastojanje da održim budnim promatrača u sebi koji se bez prosuđivanja i vrednovanja u svakoj situaciji pita *gdje sam ja tu*. Gola sama pred sobom. Nije mi jedanput došlo da maknem pogled. A koliko li se puta ego progledao i gorko zaplakao.

Pitao bi me:

- *Kako je?*

Ja bih samo podigla pogled.

- *Podnošljivo*, - zaključio bi i ohrabrio me - *samo naprijed*.

Tlo pod mojim nogama postajalo je čvrsto, a ljudi oko mene bliski.

Nekad zaljubljena u riječ kojom sam sebi i drugima mogla stvoriti privid po želji, utihnula sam, ne sanjam - živim.

Željela me je vidjeti. Najsvjetlije uspomene moga ranog djetinjstva bile su povezane s njezinom pobožnom majkom, njezinim bratom svećenikom i s njom, najživahnijom časnom sestrom koju sam ikad poznavala. Iako je bilo nezgodno, nekako sam uspjela izaći s posla. Moja nas je rođakinja ostavila same u Kraševu kafiću. Imale smo desetak minuta, čaj je bio vruć i nisam ga ni pokušavala piti. Najednom je stisnula svoju šaku, pogledala me u oči i prošaputala:

- *Molila sam za tebe - stisni je, Bože, čvrsto je stisni i ne ispuštaj je!*

U stisku te male nježne šake bio je sadržan roman moga života, moga opiranja i predavanja. Vidjela je sretan kraj i to joj je bilo dovoljno. Mršava, drhturila je u poklonjenom podstavljenom kaputu. Došlo mi je da skinem svoju jednako tako poklonjenu iznošenu bundu i da se zamijenimo, ali nekako mi je bilo nelagodno. Opraštala se.

I danas, u posebnim prilikama kad mi je u molitvi potreban dublji osjećaj Božje blizine, s puno ljubavi i poštovanja stavim njezin križ koji je skinula sa svog vrata napominjući mi da ga je posvetio osobno Ivan Pavao II.

Što zapravo, dragi moj prijatelju, znače stonozi četiri polomljene noge?

Imaš pravo, lako mi je sada reći da sazrijevanje i spasenje nemaju cijene.

